

красивитѣ си околности, и сума хора отъ далечни и близки градове на сѣверна Бѣлгария прииждатъ, отпочиватъ день въ прашния градъ и заминуватъ. А и що ли ще правятъ да прѣстоятъ по-дълго въ града на фабричния димъ и занаятчийскитѣ миризми! Прѣстояватъ само тѣзи, които искатъ да видятъ фабрикитѣ, интереснитѣ старомодни чаркове за гайтанъ, схлупенитѣ тепавици, точиларници... И това е всичкото, което държи града надъ всички останали крайбалкански градове. Не, да не казвамъ „всичкото“. — Още отъ турско врѣме Габрово се слави съ своитѣ трудолюбиви и прѣдприемчиви хора. Габровецътъ още отрано е заскиталъ далечъ отъ своя роденъ кжтъ, далечъ отъ своето отечество — ту съ теслата и триона, като дюлгеръ, ту съ чука и метъра — като зидаръ, съ колата впрегнати въ чифтъ добрѣ охранени биволи — разнасещъ стока по далечнитѣ градове . . . Заседналитѣ тамъ пѣкъ залѣгатъ на занаята: кожарство, ножарство, гайтанджийство . . . Тази имъ прѣдприемчивость прави отсетнѣ цѣлъ обратъ въ поминъка на Габрово: вмѣсто старитѣ занаяти, виждаме да никнатъ, една слѣдъ друга, фабрики. И сега има около 50 такива: за шаяци, за обуща, за кожи, желѣзарски и столарски, плетачни и лепени, за кокалени издѣлия, за баруть . . .

А Габрово е било и люлка на нашата просвѣта. Тукъ се е отворило първото бѣлгарско добрѣнаредено училище. Отъ тукъ сж излѣзли сума учени, които отсетнѣ работиха и по нашето освобождение, а работятъ и до день днешенъ — като учители, чиновници, доктори, инжинери.

Ето защо, всѣки пжтникъ, който минува прѣзь Габрово, се спира тамъ, обикаля първата гимназия,